

Chương 334: Gia Tộc Artorius Gia Tộc Của Những Anh Hùng

(Số từ: 3242)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:26 PM 05/04/2023

Eleris di chuyển nhanh chóng. Nghi ngờ rằng cuộc truy đuổi của Charlotte de Gradias có thể bắt đầu, Eleris đã hành động.

"Trời sắp lạnh rồi, cần mặc ấm vào."

Vì họ đang hướng tới vùng cực vào mùa đông, Eleris đảm bảo mặc cho Radia Schmitt một chiếc áo khoác dày và quần áo mùa đông.

Bên cạnh đó, Eleris chỉ đóng gói những vật dụng thiết yếu nhất.

Eleris không có bất kỳ cảm xúc cụ thể nào về việc rời khỏi đường hoàng gia. Đó là nơi cô có thể trở lại bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, việc cô trở lại Hội đồng Ma cà rồng đã đánh dấu sự khởi đầu của một sự thay đổi quan trọng đè nặng lên trái tim cô.

Một cái gì đó sắp bắt đầu.

Một con đường sẽ bảo vệ thế giới hoặc dẫn đến sự hủy diệt của nó, cô ấy không thể nói đó là con đường nào.

Hy vọng rằng những lời của Valier là sự thật, Eleris sử dụng [Dịch chuyển tức thời].

*Vút

Địa điểm này được biết đến là pháo đài Epiaux của con người, nhưng mục đích ban đầu của nó là dùng làm nơi tụ tập của các gia tộc ma cà rồng cao quý.

Eleris đến pháo đài phủ đầy tuyết với Radia Schmitt.

"...Đây là đâu?"

"Cô đã từng tới nơi này chưa? Nghe nói lần trước Điện hạ đã đề cập rằng ngài ấy đã đến đây trong một nhiệm vụ của nhóm Temple lần trước."

"Không, đây là lần đầu tiên của tôi... đến đây."

"Có lẽ sẽ không có ai khác ở đây... nhưng đề phòng, đừng đi quá xa tôi."

Rùng mình, Radia đi theo Eleris khi cô ấy dẫn đường. Eleris mở cánh cửa bên của pháo đài hoang vắng, lạnh lẽo và bước vào.

-Uhh...hức...hức...

"A-ai... ai ở đó?!"

Radia hoảng hốt bởi những tiếng nước nở vang vọng khắp nơi.

"Linh hồn cấp thấp," Eleris trả lời.

Mặc dù chỉ là những hiện tượng cấp thấp, nhưng chúng thật khó chịu. Khuôn mặt Radia Schmitt trở

nên tái nhợt khi cô nhìn những bóng ma tùy ý đi qua các bức tường.

Đây là nơi như thế nào?

Lý tưởng nhất là cô chỉ nghĩ đến việc diệt trừ những sinh vật ô uế như vậy, nhưng nỗi sợ hãi ăn sâu vào trong cô khiến cô cảm thấy yếu đuối.

Tiếng bước chân điềm tĩnh của Eleris vang vọng khắp hành lang lạnh lẽo, ẩm đạm.

"Từ giờ trở đi, tôi sẽ không giám sát chặt chẽ cô nữa. Cô thậm chí sẽ không biết mình đang ở đâu, và không có nơi ở của con người trong phạm vi hàng trăm km quanh nơi này. Nếu cô cố gắng trốn thoát, tôi sẽ đuổi theo cô, nhưng không phải trừng phạt cô—— là bởi vì tôi sợ cô sẽ chết."

Trước lời nói của Eleris, Radia Schmitt chỉ gật đầu trống rỗng.

"Đừng lo lắng, tôi sẽ lo thức ăn, quần áo và nơi ở cho cô."

Chỉ một số pháp sư mới có khả năng sử dụng Ma pháp [dịch chuyển tức thời] mới có thể đến được môi trường này. Nếu Eleris để Radia ở đây và biến đi, cô ấy chắc chắn sẽ lạnh cóng và chết.

"Nhưng nếu cô tự tử vì tôi không giám sát cô, tôi sẽ biến cô thành ma cà rồng bất chấp ý kiến của cô."

Eleris quay sang nhìn Radia khi cô nói.

“Cô có hiểu không?”

“...Vâng.”

"Khi tôi thấy cô an toàn, và với sự cho phép của Điện hạ, tôi sẽ trả tự do cho cô. Tôi không thể nói khi nào điều đó sẽ xảy ra, nhưng nó sẽ không phải là mãi mãi."

Nghe những lời đó, một tia hy vọng nhỏ nhen lên trong lòng Radia.

Ma cà rồng trước mặt cô không phải là sinh vật xấu xa mà cô đã tưởng tượng.

Mặc dù sự tồn tại của cô ấy có thể xấu xa, nhưng tính cách của cô ấy thì không.

Cuối cùng, Radia Schmitt đầu hàng trước nụ cười dịu dàng và buồn bã của Eleris dành cho cô.

Vì vậy, Radia Schmitt nuôi hy vọng.

Mong muốn.

Không biết rằng nó luôn là điềm báo trước cho sự tuyệt vọng lớn hơn.

*Bước, bước

Sau đó, Eleris dừng lại khi nghe thấy tiếng bước chân vang vọng từ xa.

"Hình như chúng ta có khách."

Ngoài những linh hồn thấp kém, một người khác đang ở trong Epiaux.

Eleris dừng lại ở hành lang lâu đài, nhìn vào bóng tối để thấy ai đó đang đến gần. Cô liếc nhìn Radia và đặt ngón trỏ lên môi.

"Đừng nói gì cả. Đừng nhìn nữa."

Chú ý đến những lời có vẻ thận trọng, Radia gật đầu và cúi đầu xuống.

Hình bóng đó nhanh chóng hiện ra từ bóng tối của hành lang.

Tóc trắng, mắt đen. Một người đàn ông lớn tuổi, mặc một bộ đồ màu đen và mang theo một cây gậy gỗ cổ.

"Đã lâu không gặp, Eleris."

"...Antirianus."

Mặc dù thoát nhìn ông già có vẻ lớn hơn, Radia thấy lạ khi thấy ông nói chuyện với người phụ nữ có vẻ trẻ tuổi Eleris một cách tôn trọng.

"Tôi nghe nói sẽ tổ chức một cuộc họp, vì vậy tôi đã đến hơi sớm và ở lại đây... Và cô đã mang theo một thứ kỳ lạ đến."

Người đàn ông được gọi là Antirianus nhìn Radia, người đang run rẩy đứng sau Eleris.

"Và bây giờ, cô định mang đến một thứ thậm chí còn kỳ lạ hơn?"

"Đừng sử dụng thuật ngữ 'kỳ lạ'. Cô ấy là thân quyến của tôi."

Nghe những lời đó, một nụ cười nở trên khóe miệng Antirianus.

"Thân quyến... thân quyến, là vậy ư..."

"..."

Không thể kìm được tiếng cười của mình, biểu cảm của Eleris đành lại.

"Ma Vương trẻ tuổi có biết mình là ai không?"

"Điện hạ không. Và ngài ấy cũng sẽ không biết trong tương lai."

"Ồ, trong trường hợp đó, mọi người trong Hội đồng phải thận trọng."

Radia Schmitt không thể hiểu cuộc trò chuyện.

"Mọi người sẽ bắt đầu tập trung sớm. Một khi họ tập hợp xong, cuộc họp do Gia chủ gia tộc Tuesday triệu tập sẽ bắt đầu."

Để lại một nụ cười mơ hồ, ông già được gọi là Antirianus từ từ rời xa họ. Eleris nhìn Radia.

"Radia."

"..."

"Hiện tại cô có thể nói."

"À, vâng..."

Sợ rằng việc nói sẽ gây rắc rối khi bị yêu cầu im lặng, Radia chỉ mở miệng sau lời nói của Eleris.

"Tôi không nghĩ có ai sẽ làm hại cô, nhưng tốt hơn hết là đừng nói chuyện với những sinh vật khác ngoài tôi."

Eleris nói với Radia, "Hãy nhớ rằng, cô là người duy nhất ở đây."

Eleris nghiêm khắc cảnh báo cô.

Phía tây nam của Kernstadt, Đế chế thứ hai, gần biên giới ở biên giới.

Rất ít người biết về sự tồn tại của một ngôi làng như vậy.

Một ngôi làng nông thôn, Rezaira.

Quê hương của Ragan Artorious và Ellen.

Sau một thời gian dài, Ellen đã trở về quê hương của mình, Rezaira. Dân làng chào đón cô nồng nhiệt, và Ellen, xuất thân từ nông thôn, cảm thấy thoải mái với mái tóc được buộc lại tùy ý như trước.

Cô bắt gặp những người bạn cũ của mình và kể cho họ nghe về đế chế.

Mọi thứ không có gì hấp dẫn đối với Ellen là một loạt điều kỳ diệu dành cho những đứa trẻ của Rezaira, chẳng hạn như những chuyến tàu ma thuật.

Ngôi làng đã tổ chức một bữa tiệc để chào mừng sự trở lại của Ellen trong thời gian cô ấy nghỉ ngơi. Những phần thịt và bánh mì thịnh soạn tràn ngập bàn tiệc.

Sau bữa tiệc xa hoa bất ngờ ở một ngôi làng nông thôn, lần đầu tiên sau một thời gian dài, Ellen đi dạo cùng cha mẹ vào ban đêm.

Trên sườn đồi phía bắc của Rezaira vào ban đêm, Ellen ngồi giữa cha mẹ cô.

Ellen đã chia sẻ nhiều câu chuyện khác nhau.

Những kinh nghiệm cô có ở Temple, những câu chuyện về nhiều người bạn mới của cô.

Cha mẹ cô rất vui vì dường như Ellen đang sống một cuộc đời trong sáng và hạnh phúc.

Tuy nhiên, khi chia sẻ những câu chuyện tưởng chừng không mấy quan trọng này, trái tim của Ellen càng trĩu nặng.

Dù cuộc trò chuyện bắt đầu bằng những câu chuyện nhẹ nhàng nhưng chắc chắn chỉ đọng lại những câu chuyện nặng nề.

Có những điều cô không muốn thảo luận, nhưng cô phải làm.

Ellen đã về nhà để nghỉ ngơi.

Dù đã về nghỉ ngơi nhưng Ellen vẫn có chuyện muốn nói với cha mẹ.

Một cái gì đó cô cần phải nói.

Trăng tròn tỏa sáng rực rỡ trên bầu trời đêm đông.

Sau khi ngồi im lặng một lúc, Ellen nhẹ nhàng nói.

"Có vẻ như Ma vương vẫn chưa chết hoặc một kẻ mới đã xuất hiện."

" ... "

" ... "

Trước lời nói của cô ấy, cả hai biểu hiện của cha mẹ Ellen đều đành lại. Giống như việc Ellen mất anh trai mình vào tay Ma vương, họ cũng mất đi đứa con trai của mình.

Tên của Ma vương không phải là một cái tên có thể xem nhẹ.

"Con đã gặp Hoàng đế bệ hạ một lúc trước."

Cha mẹ của Ellen lặng lẽ lắng nghe câu chuyện của cô.

"Ngài ấy hỏi liệu con có thể chiến đấu với Ma vương không... Con đã được hỏi những lời như vậy."

Mẹ của Ellen nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Cha cô choàng tay qua vai cô.

"Con vẫn không thể hiểu anh trai mình."

"Nhưng, nếu Ma Vương là người muốn những thứ con yêu quý biến mất, nếu Ma Vương là một thực thể như vậy."

"Thì con đã nói là con sẽ chiến đấu với Ma Vương."

Ellen nhìn bố mẹ mình.

"Con xin lỗi."

Họ đã mất đi đứa con trai trong cuộc chiến chống lại Ma vương và giờ đây, họ có thể sẽ phải mất đi

đưa con gái của mình trong trận chiến tiếp theo. Ellen không muốn mang đến nỗi buồn như vậy cho cha mẹ mình.

Nhưng Ellen cũng biết điều đó.

Giả như Ragan Artorius có thể đứng lên chống lại Ma vương, thì cô ấy sẽ là người duy nhất có thể đứng lên chống lại Ma vương tiếp theo.

Nhưng cô không đơn độc.

Cô ấy có những người sẽ chiến đấu cùng mình. Đó là lý do tại sao Ellen có thể đưa ra giải pháp đó.

Nếu thế giới buộc cô phải đánh bại Ma vương, cô sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận số phận của mình. Cô xin lỗi cha mẹ mình, những người đang đứng trước mặt con gái họ.

Con gái của họ, người đã quyết định mạo hiểm mạng sống của mình trong một trận chiến khi còn rất trẻ.

Cha mẹ của Ellen liếc nhìn nhau.

"Ellen, cha mẹ có thể nói chuyện riêng với nhau một lát được không?"

"Vâng."

"Hãy chờ một chút."

Như thể họ có điều gì đó để thảo luận với nhau, mẹ và bố của Ellen để cô ấy ngồi đó và đi đâu đó.

Ellen nhìn lên bầu trời trong im lặng.

Cô không biết mẹ và cha cô đã nói chuyện gì khi anh trai cô ở bên ngoài giải quyết các vấn đề khác nhau.

Có những lúc nửa đêm anh về, nhẹ nhàng xoa đầu cô đang say ngủ bên giường rồi lại ra đi.

Anh trai cô luôn chia sẻ những vấn đề quan trọng với cha mẹ họ và cô không bao giờ tham gia vào những cuộc trò chuyện đó.

Ellen không biết cha mẹ nghĩ gì về những quyết định và hành động của anh trai mình.

Tất cả những gì cô nhớ được là bị người cha thường hiền lành của mình tát khi cô nói xấu anh trai mình vào những giây phút cuối cùng.

Đó là một ngày mưa.

Cha mẹ cô chắc còn đau lòng hơn.

Ellen vẫn ghét bản thân mình vào thời điểm đó.

Giờ đây, thời gian đã trôi qua, và cha mẹ cô phải đối mặt với một cô con gái cũng có lựa chọn giống như con trai họ.

Ellen không thể tưởng tượng nổi họ cảm thấy thế nào.

Cha mẹ cô ấy có phản đối không?

Đã mất đi một đứa con trai như vậy, họ sẽ không muốn con gái mình dính vào tình huống nguy hiểm như vậy phải không?

Cô ấy nên làm gì sau đó?

Nếu cô ấy không chiến đấu, Reinhardt sẽ phải chiến đấu một mình. Tất nhiên, Reinhardt sẽ không đơn độc, nhưng trong tình huống mà họ cần một người có thánh tích thiêng liêng, nếu cô ấy rút lui...

Nếu thế giới muốn có một anh hùng thứ hai và Ellen không có ở đó...

Reinhardt sẽ buộc phải trở thành anh hùng thứ hai đó.

Tránh một trận chiến chống lại một thực thể mạnh mẽ, vô danh sẽ khiến Reinhardt gặp nguy hiểm hơn.

Đó là lý do tại sao Ellen không thể chọn tránh cuộc chiến.

Một lúc sau, cha mẹ cô về.

Mẹ cô nắm lấy tay Ellen.

"Con gái ta."

Ellen bắt gặp ánh mắt buồn bã của mẹ cô.

"Con không thể đổi ý sao?"

"....."

Tất nhiên, họ không có lựa chọn nào khác ngoài việc phản đối một quyết định như vậy. Họ đã mất một đứa con trai trong hoàn cảnh tương tự và ý nghĩ con gái họ cũng làm như vậy sẽ rất đau lòng. Ellen cụp mắt xuống.

".....Con xin lỗi, Mẹ. Cha."

Cô không thể không chiến đấu.

Đặc biệt là vì cô ấy không ở một mình.

Nếu cô ấy không bước tới, Reinhardt sẽ phải đứng một mình trước Ma vương.

Chính vì vậy mà Ellen càng cảm thấy có lỗi trước lời van xin đau buồn của cha mẹ mình. Cả bố và mẹ cô ấy đều không nói chuyện trong một lúc.

Ellen không cố gắng thuyết phục hay cầu xin lâu.

Khi con gái bà nói đến mức đó, như thể họ biết rằng họ không thể thay đổi tính bướng bỉnh của cô ấy.

Cha mẹ không thể không biết rõ con mình.

"Vậy chúng ta cùng nhau đi nơi nào đó một lát đi."

"Ở đâu?"

"Con sẽ biết khi chúng ta đến đó."

Mẹ cô nắm lấy tay Ellen, giúp cô đứng dậy và dẫn đường.

Đã quen với việc đi bộ đường dài, cả bố và mẹ của Ellen đều tìm được đường đi dễ dàng, kể cả lúc nửa đêm.

Nơi gia đình Ellen đặt chân đến là một thung lũng gần làng Rezaira.

Đó cũng là một nơi quen thuộc với Ellen, vì bất cứ khi nào cô chơi dưới nước khi còn nhỏ, nó luôn ở đây.

Mẹ cô từ từ tiến đến thác nước đóng băng khá lớn dưới thung lũng và nhẹ nhàng chạm vào bức tường băng giá.

"...?"

Ellen không khỏi sửng sốt trước cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Như thể chính không gian đã trở nên méo mó, đột nhiên, trung tâm của thác nước đóng băng mở rộng ra.

Không phải băng đã tan; có vẻ như chính không gian đã bị xâm phạm và một khoảng trống đã được tạo ra.

"C-cái gì... Đây là cái gì?"

Ellen, lần đầu tiên trong đời nhìn thấy cảnh tượng này, không thể tìm được lời nào để nói. Tuy nhiên, cha mẹ cô vẫn bình tĩnh nắm tay Ellen và bước vào bên trong thác nước.

Chính Ellen đã sống ở đây cả đời.

Nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy không gian phía sau thác nước thỉnh thoảng trong thung lũng này.

Cô đã nhiều lần nhìn thấy thác nước bị chặn.

Nhưng có một hang động đằng sau nó.

"Ellen, đi theo chúng ta ngay bây giờ."

Mẹ cô dẫn đường, và khi cha cô điều khiển thứ gì đó gần đó, một ánh sáng lơ lửng bắt đầu bao quanh hang động.

Trong ánh sáng xanh nhợt nhạt, Ellen không hiểu tình hình, chậm rãi bước vào hang, theo sự dẫn dắt của cha mẹ cô.

"Anh của con ngay từ đầu đã không có ý định mạo hiểm."

"Ý mẹ là gì?"

"Ban đầu nó rời làng để tìm 'một món đồ nào đó'. Vì Ragan quá tài năng nên hội đồng làng đã quyết định về điều đó."

Ellen hoàn toàn không biết về điều này.

Cô nghĩ Ragan Artorius chỉ là một linh hồn tự do thích phiêu lưu, nhưng hoàn toàn không phải vậy.

Rezaira là nơi như thế nào?

Ellen nhận ra mình chẳng biết gì về nơi mà mình đã gắn bó cả đời.

"Vì vậy, nó đã gặp nhiều người, trải nghiệm nhiều điều và kết bạn với nhiều người. Cuối cùng, Ragan nghĩ rằng những vấn đề của thế giới quan trọng hơn những vấn đề của làng... Đó là những gì đã xảy ra."

"Cái gì... nó là gì? Ngôi làng của chúng ta... nó là gì?"

"Sau đó."

Mẹ cô nắm tay Ellen.

"Ta sẽ nói cho con biết sau, con gái của ta."

Đó là lời của mẹ cô.

"Một trong những thứ mà Ragan bắt đầu tìm kiếm chính là Lament mà con sở hữu, Ellen ạ."

Đó là lời của cha cô.

Chẳng mấy chốc, hang động bắt đầu có cấu trúc tương tự như một tòa nhà.

Trong hành lang với những bức tường bóng loáng, vô số lối đi và hành lang hiện ra trước mắt Ellen, theo ánh sáng nhợt nhạt.

Ellen không thể nhìn thấy những gì ở nơi đó. Như thể có một điểm đến được xác định trước, cha mẹ cô dẫn cô đi xuyên qua hang động bên trong thác nước để đến một địa điểm cụ thể.

*Pop!

Khi ánh sáng chiếu vào khoang, Ellen có thể nhìn thấy thứ gì đó ở giữa khoảng trống.

Ở đó, một chiếc áo choàng phát ra ánh sáng rực rỡ như những ngọn lửa bập bùng như thể chính nó là lửa.

"Cái này... Đây là..."

Đôi mắt của Ellen mở to như thể chúng sắp xé toạc ra khi nhìn thấy nó.

"Đây là một trong hai món đồ mà Ragan lên đường tìm kiếm, cùng với Lament của con."

Áo choàng của Thần Mặt trời.

Thánh tích của Shalam.

Áo choàng.

Nó ở ngay trước mắt Ellen.

Mẹ cô, tay cầm Áo choàng của Thần Mặt trời, từ từ tiến đến và cẩn thận khoác nó lên vai Ellen.

"Cầu cho các phước lành của mặt trăng và mặt trời đến được với con."

Nói xong, mẹ cô nhẹ nhàng hôn lên trán Ellen.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading